

Arrest

nr. 232 648 van 14 februari 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Gemeente BRASSCHAAT, vertegenwoordigd door de Burgemeester.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 31 oktober 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de burgemeester van de gemeente Brasschaat van 24 september 2019 tot niet inoverwegingneming van een aanvraag op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 december 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 januari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS, die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 17 september 2019 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 24 september 2019 neemt de gemachtigde van de burgemeester van de gemeente Brasschaat een beslissing tot niet inoverwegingneming van de aanvraag op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet vermeld in punt 1.1. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“BESLISSING TOT NIET INOVERWEGINGNEMING

van een aanvraag in het kader van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

De genaamde / de persoon die verklaart te heten T.S. (...) (naam en voornaam), van Kosovo nationaliteit, geboren te Mitrovica op (in) 31/01/1992 heeft zich op 17/09/2019 bij het gemeentebestuur aangemeld om met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk in te dienen.

Genoemde vreemdeling gaf te kennen te verblijven op het volgende adres: K. (...) – (...) B. (...)

Uit de controle op 06/09/2019 (i.v.m. voorgaande instructies dienst asiel) blijkt echter dat deze vreemdeling niet werkelijk op dit adres woont.

Bijgevolg kan de aanvraag in het kader van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, niet in overweging worden genomen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van artikel 26/2/1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit), van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

De verzoekende partij licht haar enig middel toe als volgt:

“EERSTE ONDERDEEL

1. Artikel 9bis, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: “In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven”.

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet biedt een vreemdeling die effectief in België verblijft de mogelijkheid om een verblijfsmachtiging om humanitaire redenen te verkrijgen.

Artikel 26/2/1 van het Vreemdelingenbesluit stelt als volgt: “Indien de vreemdeling bij de indiening van zijn aanvraag echter niet alle vereiste documenten overlegt, of indien uit de controle van de verblijfplaats bedoeld in het 1e lid blijkt dat de vreemdeling niet op het grondgebied van de gemeente verblijft, neemt de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag niet in overweging en betekent deze beslissing aan de vreemdeling, door middel van een document conform het model in de bijlage 41ter. Een kopie van dit document wordt onmiddellijk aan de Minister of zijn gemachtigde bezorgd”.

De verwerende partij verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf van 13 september 2019 op grond van hoger geciteerde bepaling onontvankelijk nu zij meent dat het adres vermeldt in de aanvraag niet de effectieve verblijfplaats is van de verzoekende partij.

Verzoeker benadrukt dat evenwel ondubbelzinnig moet blijken dat de vreemdeling niet feitelijk verblijft op het opgegeven adres (RvV 19 juni 2009, nr. 28.893). De formele motiveringsverplichting verplicht de verwerende partij om de motieven hiertoe uitdrukkelijk op te nemen in de genomen beslissing.

Dit heeft als gevolg dat de beslissing moet worden vernietigd wanneer de motivering stereotiep (RvV 26 april 2010, nr. 42.230), onduidelijk (RvV 3 mei 2010, nr. 42.978), lacunair (RvV 28 mei 2010, nr. 44.166) of tegenstrijdig is (RvV 26 april 2010, nr. 42.329; RvV 28 juni 2010, nr. 45.485).

2. In de bestreden beslissing betwist de gemachtigde niet dat verzoeker effectief een verblijfplaats heeft opgegeven in zijn aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet.

Verzoeker gaf dan ook zijn adres op waar hij verbleef: (...) B. (...), K. (...) (zoals vermeld op pagina 1 van de aanvraag).

Het opgegeven adres wordt ook vermeld in de bestreden beslissing. De gemachtigde erkent dus dat verzoeker een verblijfplaats in België opgaf, zoals aangegeven in de bestreden beslissing ("Genoemde vreemdeling gaf te kennen te verblijven op het volgende adres: K. (...) – (...) B. (...)", stuk 1).

Vervolgens stelt de gemachtigde: "Uit de controle op 06/09/2019 (i.v.m. voorgaande instructie dienst asiel) blijkt echter dat deze vreemdeling niet werkelijk op dit adres woont" (stuk 1).

De gemachtigde verwijst derhalve naar een "de controle op 06/09/2019", maar citeert niet uit het verslag dat deze controle zou hebben opgeleverd of de vaststellingen die tijdens deze controle werden verricht. Verdere duiding, over de inhoud van het gemaakte verslag of de gemaakte vaststellingen, wordt niet gegeven. Enige duiding over "de controle op 06/09/2019" werd ook niet gevoegd en is verzoeker niet bekend.

Verzoeker merkt ook op dat er kennelijk maar één controle is uitgevoerd of verzoeker werkelijk op het opgegeven adres zou verblijven.

Nog meer opvallend is dat verzoeker een aanvraag tot machtiging van verblijf indiende op 13 september 2019, maar dat de vermeende adrescontrole zou dateren van 6 september 2019

(oftewel voorafgaandelijk het indienen van de aanvraag). Door de verwerende partij werd derhalve zelfs geen controle uitgevoerd naar de verblijfplaats van verzoeker in het Rijk na het indienen van de aanvraag.

Niettemin stelt de gemachtigde op basis van "de controle op 06/09/2019" wel als volgt: "Bijgevolg kan de aanvraag in het kader van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingenwet, niet in overweging worden genomen".

De vaststellingen tijdens "de controle op 06/09/2019" vormen dus het determinerende element om de aanvraag van verzoeker onontvankelijk te verklaren.

3. Zoals aangehaald, citeert de gemachtigde niet uit een gemaakte verslag van de controle. De gemachtigde geeft evenmin enige duiding over de gemaakte vaststellingen tijdens deze controle.

Elke vorm van duiding ontbreekt (bv. hoe vaak werd een controle uitgevoerd? Op welke tijdstippen? Werd er een buurtonderzoek uitgevoerd?).

Een verslag over "de controle op 06/09/2019" wordt ook niet gevoegd aan de bestreden beslissing en evenmin werd dit eerder aan verzoeker kenbaar gemaakt.

Zoals tevens aangehaald, vormen de gemaakte vaststellingen tijdens "de controle op 06/09/2019" nochtans het determinerende element om de aanvraag van verzoeker onontvankelijk te verklaren.

Verzoeker krijgt echter geen kennis van de gemaakte vaststellingen van deze controle in de bestreden beslissing, terwijl hieruit nochtans moet blijken waarom de opgegeven verblijfplaats door verzoeker niet als dusdanig werd erkend. Hieruit zou onder meer moeten blijken welke vaststellingen werden verricht, bv. werd een naam op de bel aangetroffen? Hoe vaak werd er langsgekomen en op welke tijdstippen? Werd eventueel een bevraging gehouden van de buurt of zij verzoeker kennen? Hierover wordt aan verzoeker geen enkel inzicht verschaft in de bestreden beslissing.

Verzoeker merkt ook op dat er kennelijk maar één controle is uitgevoerd of verzoeker werkelijk op het opgegeven adres zou verblijven. Nog meer opvallend is dat verzoeker een aanvraag tot machtiging van verblijf indiende op 13 september 2019, maar dat de vermeende adrescontrole zou dateren van 6 september 2019 (oftewel voorafgaandelijk het indienen van de aanvraag). Door de verwerende partij

werd derhalve zelfs geen controle uitgevoerd naar de verblijfplaats van verzoeker in het Rijk na het indienen van de aanvraag.

Verzoeker benadrukt bovendien dat hij woonachtig is op het opgegeven adres, samen met zijn grootouders: de heer T.H.(...), geboren op 10 januari 1945 te D.V. (...) (exJoegoslavië) en mevrouw T.X. (...), geboren op 23 augustus 1949 te G.D. (...) (exJoegoslavië). Het is voor verzoeker dan ook onmogelijk om te begrijpen waarom zou zijn aangegeven dat hij niet op dit adres woonachtig zou zijn.

Hierdoor wordt de formele motiveringsverplichting geschonden, in samenhang gelezen met artikel 9bis Vreemdelingenwet en artikel 26/2/1, §2 van het Vreemdelingenbesluit.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische gronden dienen te worden opgenomen. Bovendien en niet in het minst dient de motivering afdoende te zijn.

De term “afdoende”, bevestigd door de rechtspraak van de Raad van State, vereist dat de deugdelijke motivering meer is dan een loutere abstracte en vormelijke stijlformule.

De motivering moet pertinent zijn, d.w.z. duidelijk te maken hebben met de beslissing. Zij moet daarenboven draagkrachtig zijn, d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen. De motivering moet de betrokkene ook in staat stellen om met nuttig gevolg te kunnen opkomen tegen de bestuurshandeling in kwestie en moet het de rechter mogelijk maken zijn legaliteitscontrole uit te oefenen. In die zin dient de afdoende motivering in concreto beoordeeld te worden (RvS 1 februari 1983, nr. 22.896; RvS 21 oktober 1998, nr. 76.565; RvS 9 juni 1993 nr. 43.259; RvS 12 augustus 1993, nr. 43.852; RvS 30 juni 1993, nr. 43.556). Daarenboven en niet in het minst impliceert het begrip ‘afdoende’ dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing;

Bovendien blijkt uit de rechtspraak van de Raad van State dat de motivering een beslissing maar zal kunnen schragen wanneer zij duidelijk, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig is (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, *Formele motivering van bestuurshandelingen*, Brugge, Die Keure, 1999, 150);

Hieraan is, gelet op het bovenstaande, niet voldaan.

Er dient hierom een schending te worden vastgesteld van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en artikel 26/2/1, §2 van het Vreemdelingenbesluit, in samenhang gelezen met artikel 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

TWEEDE ONDERDEEL

4. In louter ondergeschikte orde, zonder kennis te hebben gekregen van de gemaakte vaststellingen van de “controle van 06/09/2019” en zonder zich dus te kunnen verdedigen tegen de inhoud van het gemaakte verslag over deze controle of de vaststellingen die werden verricht, wijst verzoeker erop dat hij verbaasd is over de gemaakte vaststelling dat hij niet zou wonen op het opgegeven adres.

Verzoeker kan slechts benadrukken dat hij alhier verblijft. Verzoeker benadrukt dat hij woonachtig is op het opgegeven adres, samen met zijn grootouders: de heer T. H. (...), geboren op 10 januari 1945 te D. V. (...) (ex-Joegoslavië) en mevrouw T. X. (...), geboren op 23 augustus 1949 te G. D. (...) (ex-Joegoslavië). Het is voor verzoeker dan ook onmogelijk om te begrijpen waarom zou zijn aangegeven dat hij niet op dit adres woonachtig zou zijn.

Verzoeker merkt ook op dat er kennelijk maar één controle is uitgevoerd of verzoeker werkelijk op het opgegeven adres zou verblijven. Nog meer opvallend is dat verzoeker een aanvraag tot machtiging van verblijf indiende op 13 september 2019, maar dat de vermeende adrescontrole zou dateren van 6 september 2019 (oftewel voorafgaandelijk het indienen van de aanvraag). Door de verwerende partij werd derhalve zelfs geen controle uitgevoerd naar de verblijfplaats van verzoeker in het Rijk na het indienen van de aanvraag.

Gelet op de beperkte elementen om dit te beoordelen, wijst verzoeker er daarom op dat de gemachtigde onzorgvuldig lijkt te handelen.

Er dient hierom een schending te worden vastgesteld van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en artikel 26/2/1, §2 van het Vreemdelingenbesluit, in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.”

2.2. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat de verzoekende partij evenzeer geschonden acht – houdt daarnaast in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk worden onderzocht, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.3. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij zich op 17 december 2019 heeft aangemeld bij het gemeentebestuur van de gemeente Brasschaat om met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet een aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk in te dienen. Dit wordt bevestigd door de stukken van het administratief dossier.

Aangezien een dergelijke aanvraag, overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, enkel kan gebeuren bij de burgemeester van de plaats waar de aanvrager verblijft, is het evident dat – teneinde na te gaan of de aanvraag rechtsgeldig werd ingediend – moet worden geverifieerd of de aanvrager daadwerkelijk woont op het grondgebied van de stad of gemeente waar hij of zij stelt te verblijven.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij in haar aanvraag aangaf te verblijven op een adres in Brasschaat, zoals ook wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing.

2.4. De verzoekende partij stelt dat de verwerende partij de aanvraag onontvankelijk verklaart op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en artikel 26/2/1 van het Vreemdelingenbesluit nu zij meent dat het adres vermeldt in de aanvraag niet haar effectieve verblijfplaats is. Zij benadrukt dat evenwel ondubbelzinnig moet blijken dat de vreemdeling niet feitelijk verblijft op het opgegeven adres. De verzoekende partij betoogt dat het opvallend is dat zij een aanvraag indiende op 13 september 2019 (lees: 17 september 2019) maar dat de adrescontrole zou dateren van 6 september 2019, zijnde voorafgaandelijk aan de aanvraag. De verzoekende partij stelt dat door de verwerende partij zelfs geen controle uitgevoerd werd naar de verblijfplaats van de verzoekende partij in het Rijk na het indienen van de aanvraag, doch dat de vaststellingen van de controle van 6 september 2019 het determinerende element vormen om haar aanvraag onontvankelijk te verklaren. De verzoekende partij benadrukt bovendien dat zij woonachtig is op het opgegeven adres samen met haar grootouders, dat het voor haar dan ook onmogelijk te begrijpen is waarom zou zijn aangegeven dat zij niet op dit adres woonachtig zou zijn. In het tweede onderdeel betoogt de verzoekende partij dat de verwerende partij dan ook onzorgvuldig gehandeld heeft.

2.5. De Raad stelt vast dat de *in casu* bestreden beslissing naar aanleiding van de aanvraag van 17 september 2019 niet in overweging werd genomen omwille van het feit dat uit de controle van 6 september 2019 blijkt dat de verzoekende partij niet werkelijk op het door haar bij haar aanvraag opgegeven adres verblijft. Daargelaten de vraag of al dan niet terecht werd vastgesteld op 6 september 2019 dat de verzoekende partij niet op het door haar (ook reeds eerder) opgegeven adres verblijft, stelt de Raad vast dat na het indienen van de aanvraag door de verzoekende partij geen nieuwe woonstcontrole heeft plaatsgevonden.

Gezien de verzoekende partij in haar verzoekschrift voorhoudt dat zij wel degelijk op het door haar bij haar aanvraag opgegeven adres verblijft en niet kan uitgesloten worden dat, hoewel zij mogelijk niet effectief op het door haar bij haar aanvraag opgegeven adres verbleef voorafgaand aan de aanvraag, zij er op datum van de aanvraag en sindsdien wel effectief verblijft, kan de Raad enkel vaststellen dat de verwerende partij, door na het indienen van de aanvraag geen (nieuwe) woonstcontrole uit te voeren, onzorgvuldig heeft gehandeld.

2.6. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond.

2.7. Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van het middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de burgemeester van de gemeente Brasschaat van 24 september 2019 tot niet inoverwegingneming van een aanvraag op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien februari tweeduizend twintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER